

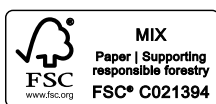
HUSET I DET DJUPBLÅ HAVET

TJ KLUNE

Huset i det djupblå havet

ÖVERSÄTTNING JULIA GILLBERG

GONDOL FÖRLAG

Albert Bonniers Förlag
Box 3159, 103 63 Stockholm
www.albertbonniersforlag.se
info@albertbonniers.se

Gondol Förlag är ett imprint
inom Albert Bonniers Förlag.

ISBN 978-91-89516-56-4

COPYRIGHT © TJ Klune, 2020

ORIGINALET'S TITEL The House in the Cerulean Sea

ÖVERSÄTTNING Julia Gillberg

OMSLAG Red Nose Studio, bearbetning av Ingrediensen AB

FÖRSTA TRYCKNINGEN

TRYCK ScandBook, EU 2026

*Till er som har varit med mig sedan starten:
se bara vad vi har åstadkommit. Tack.*

ETT

”Kära nån”, sade Linus Baker. ”Det var verkligen besynnerligt.”

Det var en underdrift. Han såg hänfört på medan en elvaårig flicka vid namn Daisy fick tråklossar att sväva högt ovanför huvudet. Klossarna snurrade i långsamma, koncentriska cirkular. Daisy rynkade pannan och tungspetsen stack ut mellan läpparna. Det pågick i säkert en minut innan klossarna sakta sjönk till marken. Hennes kontroll var utomordentlig.

”Jag förstår”, sade Linus och antecknade febrilt i sitt block. De satt inne på föreståndarens kontor, ett städat rum inrett med statens bruna heltäckningsmatta och gamla möbler. Väggarna pryddes av förskräckliga målningar föreställande lemurer i olika poser. Föreståndaren hade stolt visat dem för Linus och berättat att måleri var hennes passion, om hon inte blivit föreståndare för just detta barnhem skulle hon ha arbetet som lemurtränare vid en kringresande cirkus, eller till och med öppnat ett galleri för att dela sin konst med världen. Linus tänkte att det var bättre för världen att målningarna stannade inom dessa fyra väggar, men han höll den tanken för sig själv. Han var inte här för att recensera konst. ”Och hur ofta får du ... Tja, du vet. Saker och ting att sväva?”

Barnhemmets föreståndare, en satt kvinna med burrigt hår, tog ett steg framåt. ”Åh, inte ofta alls”, sade hon snabbt. Hon vred sina händer och flackade med blicken. ”Måhända en eller två gånger ... per år?”

Linus hostade.

”Per månad”, rättade kvinnan sig. ”Så dum jag är. Jag för-

står inte varför jag sa per år. Tungan slant visst. Nej, en eller två gånger per *månad*. Ni vet hur det är. Ju äldre barnen blir desto mer . . . gör de saker.”

”Stämmer det?” frågade Linus och såg på Daisy.

”O ja”, svarade Daisy. ”En eller två gånger per månad, inte mer.” Hon log änglalikt mot honom och Linus undrade om hon blivit tillsagd vad hon skulle svara innan hans ankomst. Det vore inte första gången, och han tvivlade på att det skulle bli den sista.

”Jag förstår”, sade Linus. De väntade medan hans penna for över pappret. Han kände deras blickar men koncentrerade sig på anteckningarna. Precision fordrade uppmärksamhet. Han var alltid mycket noggrann, och besöket till just det här barnhemmet hade varit minst sagt upplysande. Det var vitalt att få ner så många iakttagelser som möjligt så att han skulle kunna färdigställa slutrapporten på kontoret efteråt.

Föreståndaren pjoskade med Daisy, strök det ostyriga svarta håret bakåt och fäste det med fjärlshårspännen. Daisy stirrade moloket på klossarna på golvet, som om hon önskade att de skulle börja sväva igen, och det ryckte i hennes tjocka ögonbryn.

”Kan du kontrollera det?” frågade Linus.

Innan Daisy hann öppna munnen sade föreståndaren: ”Självfallet kan hon det. Vi skulle aldrig låta henne . . .”

Linus höll upp handen. ”Jag skulle uppskatta om ni lät Daisy svara, ma’am. Även om jag inte betvivlar att ni har hennes bästa för ögonen är min erfarenhet att barn, som Daisy här, tenderar att vara lite mer . . . rättframma.”

Föreståndaren verkade hågadt att säga mer tills Linus höjde på ögonbrynet. Hon suckade men nickade och backade undan från Daisy.

När Linus plitade ner sin sista anteckning fäste han locket på pennan och lade ner den i portföljen tillsammans med anteckningsblocket. Han reste sig från stolen och satte sig på huk framför Daisy. Knäna knakade i protest.

Daisy bet sig i underläppen med stora ögon.

”Daisy? Kan du kontrollera det?”

Hon nickade långsamt. ”Jag tror det? Jag har inte skadat någon sedan jag kom hit.” Mungiporna pekade nedåt. ”Förutom Marcus, då. Jag tycker inte om att skada folk.”

Han trodde nästan på det. ”Det är det heller ingen som påstått. Men det händer ibland att vi inte kan kontrollera de... gåvor vi fått. Och det är inte nödvändigtvis de med sagda gåvors fel.”

Det tycktes inte lätta hennes humör. ”Vems fel är det, då?”

Linus blinkade. ”Tja, jag antar att det finns alla möjliga faktorer. Forskning visar att starka känslomässiga tillstånd kan utlösa sådana händelser. Sorg. Ilska. Till och med lycka. Kanske var du så lycklig att du slängde en stol på din vän Marcus?” Det var därför Linus blivit utsänd hit. Marcus hade förts till sjukhus för att få svansen undersökt. Den var böjd i en konstig vinkel och sjukhuset hade rapporterat händelsen direkt till Myndigheten ansvarig för magisk ungdom, som de var skyldiga att göra. Rapporten hade föranlett en utredning, och nu befann han sig alltså på det här barnhemmet.

”Ja”, sade Daisy. ”Precis så var det. Jag blev så lycklig när Marcus stal mina färgpennor att jag av misstag slängde en stol på honom.”

”Jag förstår”, sade Linus. ”Har du sagt förlåt?”

Hon såg ner på klossarna igen och skruvade på sig. ”Ja. Och Marcus sa att han inte var arg. Han vässade till och med pennorna åt mig innan han gav tillbaka dem. Han är bättre på det än vad jag är.”

”Det var omtänksamt av honom”, sade Linus. Han övervägde att sträcka ut handen och klappa henne på axeln, men det vore opassande. ”Och jag vet att du inte menade något illa, inte egentligen. Men i framtiden vore det kanske bra att stanna upp och tänka innan du låter känslorna ta överhanden. Hur låter det?”

Hon nickade intensivt. ”Jättebra. Jag lovar att stanna upp och tänka innan jag kastar stolar på folk med ren tankekraft.”

Linus suckade. ”Det var nog inte riktigt så jag ...”

Ljudet av en klocka hördes inifrån huset.

”Kakor”, viskade Daisy andäktigt innan hon sprang mot dörren.

”Bara *en*”, ropade föreståndaren efter henne. ”Glöm inte att lämna plats för kvällsmaten också!”

”Ja då!” ropade Daisy tillbaka innan hon slog igen dörren efter sig. Linus hörde klappandet av små fotsteg när hon sprang längs korridoren mot köket.

”Det kommer hon visst att glömma”, muttrade föreståndaren och sjönk ner i stolen bakom skrivbordet. ”Det gör hon alltid.”

”I dag tror jag nog att hon har förtjänat det”, sade Linus.

Föreståndaren gned sig i ansiktet innan hon försiktigt granskade honom. ”Nå, då var vi väl klara här. Ni har intervjut alla barnen. Ni har inspekterat huset. Ni har försäkrat er om att Marcus mår bra. Och trots incidenten med stolen är det uppenbart att Daisy inte menar något illa.”

Han var av samma uppfattning. Marcus hade förefallit mer intresserad av få Linus att signera hans gips än att ställa till trassel för Daisy. Linus hade avböjt och sagt att det inte passade sig. Marcus blev besviken men glömde det nästan genast. Som så många gånger förut förundrades Linus över hur motståndskraftiga barnen var, trots allt. ”Nej.”

”Jag förmodar att ni inte tänker berätta vad ni kommer att skriva i er rapport ...”

Linus reagerade kraftigt. ”Absolut inte. Ni kommer att erhålla en kopia efter betänkandets inlämnande, som ni mycket väl vet. Dess innehåll kommer att tillgängliggöras för er då, inte ett ögonblick tidigare.”

”Naturligtvis”, svarade föreståndaren skyndsamt. ”Det var inte min mening att antyda att ni ...”

”Det gläder mig att vi är överens”, sade Linus. ”Och MAF-MU också.” Han ägnade en stund åt att organisera sin portfölj, lade allting på plats tills han var nöjd. Så stängde han den och knäppte spännena med ett klick. ”Då så, om det inte var något mer beger jag mig nu och önskar er . . .”

”Barnen tycker om er.”

”Och jag tycker om dem”, sade han. ”Annars hade jag inte gjort det jag gör.”

”Det är inte alltid så det förhåller sig med andra som ni.” Hon harklade sig. ”Andra handläggare, menar jag.”

Han såg längtansfullt mot dörren. Han hade varit så nära att slippa undan. Med portföljen tryckt mot bröstet som en sköld vände han sig mot henne.

Föreståndaren ställde sig upp och gick runt skrivbordet. Han backade ett steg, mest av gammal vana. Hon kom inte närmare utan lutade sig i stället tillbaka mot skrivbordet. ”Det har kommit . . . andra”, sade hon.

”Har det? Nå, det är förstås att vänta, men . . .”

”De ser inte barnen”, sade hon. ”Inte vilka de är, bara vad de är kapabla till.”

”Barnen förtjänar en chans, precis som alla barn. Vad finns det för hopp om att de ska bli adopterade om folk betar sig som om de vore farliga?”

Föreståndaren fnös. ”Adopterade.”

Linus ögon smalnade. ”Sa jag något fel?”

Hon skakade på huvudet. ”Nej, förlåt mig. Ni är en frisk fläkt, på ert eget vis. Er optimism smittar av sig.”

”Jag är en riktig solstråle”, sade han avmätt. ”Jaha, om det var allt så hittar jag ut . . .”

”Hur klarar ni av det?” frågade hon. Så bleknade hon, som om hon inte kunde förstå att hon just hade sagt det hon sade.

”Jag förstår inte vad ni menar.”

”Att arbeta för MAFMU.”

Svetten rann nedför nacken till skjortkragen. Det var hemskt

varmt inne på kontoret. För första gången på länge önskade han att han befann sig ute i regnet. ”Vad är det för fel på MAFMU?”

Hon tvekade. ”Jag menar inget illa.”

”Det hoppas jag verkligen.”

”Det är bara . . .” Hon reste sig från skrivbordet och lade armarna i kors. ”Undrar ni inte?”

”Aldrig”, svarade Linus reflexmässigt. Så tillade han: ”Undrar vadå?”

”Vad som händer med ett ställe som det här efter att ni lämnat in er slutrapport. Vad det blir av barnen.”

”Såvida jag inte kallas in igen förutsätter jag att de fortsätter att vara glada, friska barn tills de växer upp till glada, friska vuxna.”

”Som fortfarande kontrolleras av staten på grund av vilka de är.”

Linus kände sig inmålad i ett hörn. Han hade inte förberett sig på det här. ”Jag arbetar inte för Myndigheten ansvarig för magiska vuxna. Om ni hyser någon oro på den punkten föreslår jag att ni tar upp det med MAFMV. Jag inriktar mig på välbefinnandet hos barn och unga, inget mer.”

Föreståndaren log sorgset. ”Ingen förblir barn för alltid, mr Baker. Alla växer upp så småningom.”

”Och det kommer de magiska barnhemsbarnen att göra med hjälp av de verktyg som folk liksom ni själv har gett dem, om de skulle bli tvungna att lämna barnhemmet utan att ha blivit adopterade.” Han gick baklänges mot dörren. ”Då så, om ni ursäktar mig så måste jag hinna med bussen. Jag har en lång resa hem och vill ogärna missa den. Tack för gästvänligheten. Och som sagt kommer ni att erhålla en kopia så fort rapporten lämnats in. Tveka inte att höra av er om ni har några frågor.”

”Faktum är att jag har en . . .”

”Skicka in det skriftligt”, ropade Linus halvvägs ut genom

dörren. ”Jag ser fram emot det.” Han stängde dörren efter sig med ett klick. Han tog ett djupt andetag och andades sedan långsamt ut.

”Just snyggt, gamla gosse. Nu kommer hon att skicka hundratals frågor.”

”Jag kan fortfarande höra er”, sade föreståndaren på andra sidan dörren.

Linus ryckte till och skyndade bort längs korridoren.

Han skulle just gå ut genom porten när han hörde ljusa skratt från köket. Mot bättre vetande tassade han mot ljudet. Han passerade affischer som nålats fast på väggarna, samma budskap som på alla MAFMU-barnhem han hade besökt. Affischerna visade leende barn under bildtexter som: VI MÅR BÄST NÄR VI LYSSNAR PÅ DE SOM BESTÄMMER OCH ETT TYST BARN ÄR ETT SUNT BARN OCH VEM BEHÖVER MAGI NÄR MAN HAR SIN FANTASI?

Han stack in huvudet genom dörröppningen.

Där, samlade runt ett stort träbord, satt en grupp barn.

En pojke vars armar täcktes av blå fjädrar.

En flicka som kacklade som en häxa, vilket var passande eftersom det var vad Linus hade läst i hennes akt att hon var.

En äldre flicka som kunde sjunga så förföriskt att det fick skepp att slås sönder mot rev. Linus hade hoppat till när han läste det i hennes akt.

En selkie, en ung pojke med ett sälskinn draperat över axlarna.

Och så Daisy och Marcus, förstås. De satt sida vid sida och Daisy ropade något om hans svansgips med munnen full av kakor. Marcus flinade åt henne. Hans ansikte var översållat med rostfärgade fräcknar och svansen vilade på bordet. Linus hörde honom fråga om hon ville rita något mer på gipset med sina färgpennor. Hon nickade genast. ”En blomma”, föreslog hon. ”Eller en insekt med vassa tänder och vass gadd.”

”Åhh”, andades Marcus. ”Insekten. Du måste rita insekten.”

Linus drog sig obemärkt undan, tillfreds med vad han sett.

Han gick tillbaka mot utgången. Han suckade när han kom på att han hade glömt sitt paraply, som vanligt. ”Det var då själva . . .”

Han öppnade porten, klev ut i regnet och påbörjade den långa resan hem.

TVÅ

”Mr *Baker!*”

Linus stönade för sig själv. Dagen hade fortlöpt så bra. Med några få undantag. Han hade råkat spilla lite apelsindressing på sin vita skjorta från den slabbiga salladen han köpt i matsalen – en envis fläck som bara gnidits in ytterligare när han försökte tvätta bort den. Regnet smattrade mot taket ovanför och visade inga tecken på att lätta snart. Han hade glömt sitt paraply hemma igen.

Men annars hade dagen fortlöpt bra.

Mestadels.

Ljudet av knappande tangenter upphörde omkring honom när ms Jenkins närmade sig. Hon var en bister kvinna med håret så stramt uppsatt att de hopväxta ögonbrynen hamnade halvvägs upp i pannan. Ibland undrade han om hon någonsin hade lett i hela sitt liv. Han trodde inte det. Ms Jenkins var barsk till naturen och hade temperament som en ilsken orm.

Hon var också hans chef, och Linus Baker vågade därför inte förarga henne.

Han drog sig nervöst i skjortkragen medan hon kryssade fram mellan skrivborden så att klackarna klapprade mot det kalla stengolvet. Hennes assistent, en knöl till man vid namn Gunther, var hack i häl med sin skrivplatta och den oanständigt långa pennan han använde för att anteckna namnen på alla som föreföll lata sig på jobbet. Anmärkningarna räknades ihop vid dagens slut och fördes sedan över till den veckans pågående lista. De som på fredagen hade fem eller fler anmärkningar fick dem införda i sin personakt. Ingen ville det.

Alla som ms Jenkins och Gunther gick förbi blickade ner och låtsades arbeta, men Linus lät sig inte luras – han visste att de spetsade öronen för att få reda på vad han gjort sig skyldig till, och hur han skulle bli bestraffad. Möjligen skulle han skickas hem tidigare och få avdrag på lönen. Eller så skulle han bli tvungen att jobba över och få avdrag på lönen ändå. I värsta fall skulle han få sparken, hans yrkesverksamma liv skulle vara över och det skulle inte finnas någon lön att få avdrag på någonsin igen.

Han kunde inte förstå att det bara var onsdag.

Det hela kändes ännu värre när det gick upp för honom att det faktiskt var tisdag.

Han kunde inte komma på en endaste sak han hade gjort fel, såvida han inte kommit tillbaka en minut sent från sin lunchrast, som var en kvart lång, eller om hans senaste rapport hade varit otillfredsställande. Han sökte febrilt i minnet. Hade han tillbringat för lång tid med att försöka tvätta bort dressingfläcken? Hade det förekommit ett stavfel i rapporten? Knappast. Den hade varit oklanderlig, till skillnad från hans skjorta.

Men ms Jenkins hade ett förvridet ansiktsuttryck, ett som inte bådade gott för Linus. Rummet som vanligen var iskallt framstod plötsligt som kvävande varmt. Inte ens draget – som bara blev värre av det eländiga vädret – lyckades hindra svetten från att rinna i nacken. Skärmens gröna sken kändes alltför grällt, och han fick anstränga sig för att andas lugnt och stadigt. Under hans förra läkarbesök hade doktorn sagt åt honom att hans blodtryck var för högt, och att han behövde minska stressfaktorerna i sitt liv.

Ms Jenkins var en stressfaktor.

Han höll den tanken för sig själv.

Linus befann sig nästan mitt i rummet: han satt vid rad L, skrivbord 7, i en sal bestående av tjugosex rader med fjorton små träskrivbord i vardera. Mellan borden fanns knappt något

utrymme. För en smal person var det inga problem att ta sig fram, men för en med några extra kilo runt magen (med betoning på *några*, förstås) . . . Hade de haft tillåtelse att förvara personliga ägodelar på borden skulle det förmodligen ha slutat i katastrof för Linus. Men eftersom det var mot reglerna slutade det oftast bara med att han stötte in i borden med sina breda höfter och hastigt bad om ursäkt när folk blängde på honom. Det var därför han brukade vänta tills rummet var halvtomt innan han gick för dagen. Och för att han nyligen hade fyllt fyrtio, och det enda han lyckats skaffa sig var ett pyttelitet hus, en vresig katt som antagligen skulle överleva alla och en växande mage som läkaren överdrivet muntert hade petat på medan han talade sig varm om bantningens underverk.

Därav den slabbiga salladen från matsalen.

Högt ovanför dem hängde olidligt hurtiga skyltar som proklamerade: DU UTRÄTTAR VIKTIGA SAKER och SE TILL ATT VARJE MINUT RÄKNAS, FÖR EN FÖRLORAD MINUT ÄR EN BORTSLÖSAD MINUT. Som Linus avskydde dem.

Han lade händerna mot bordsskivan för att inte gräva in naglarna i handflatorna. Mr Tremblay, som satt vid rad L, skrivbord 6, log mörkt mot honom. Han var betydligt yngre än Linus och verkade förtjust i sitt jobb. ”Nu ligger du illa till”, muttrade han.

När ms Jenkins väl nådde Linus skrivbord var munnen ett smalt streck. Hennes smink såg som vanligt ut att frikostigt ha kladdats på i mörker, utan tillgång till någon spegel. Den kraftiga rougen var magentafärgad och läppstiftet såg ut som blod. Hon bar en svart byxdräkt med knapparna knäppta ända upp till hakan. Hon var tunn som ett spöke, bara en uppsättning vassa ben som täcktes av ett lager alltför stram hud.

Gunther, däremot, såg lika pojkaktig ut som mr Tremblay. Enligt ryktet var han son till *någon viktig*, förmodligen någon i Extremt uppsatta ledningen. Trots att Linus inte talade sär-

skilt mycket med sina kollegor kunde kan inte undgå att höra deras skvallriga viskningar. Han hade tidigt lärt sig att folk ofta glömde bort att han var där, eller ens existerade, så länge han höll tyst. När han var liten hade hans mor en gång sagt att han smälte ihop med tapeten – man lade bara märke till honom när någon påminde en om att han fanns.

”Mr Baker”, sade ms Jenkins igen. Hon praktiskt taget fräste fram hans namn.

Bredvid henne log Gunther ner mot honom. Det var inget trevligt leende. Tänderna var bländvita och fyrkantiga, och han hade en smilgrop i hakan. Han var skrämmande stilig. Leendet borde ha varit vackert, men det nådde inte ögonen. De enda gånger som Gunthers leende framstod som äkta var när han utförde oannonserade inspektioner och den långa pennan rispade mot skrivplattan medan han plitade ner anmärkning efter anmärkning.

Kanske var det så det låg till. Kanske skulle Linus få sin första anmärkning, något han mirakulöst nog hade lyckats undvika sedan Gunther anlände med sitt pricksystem. Han visste att de var ständigt övervakade. Från taket hängde stora kameror som spelade in allt. Om någon blev påkommen med att göra något otillbörligt knastrade det i de enorma, väggfasta högtalarna och anmärkningar ropades ut för rad K, skrivbord 2 eller rad Z, skrivbord 13.

Linus hade aldrig blivit ertappad med att missköta sin tid. Det var han alldeles för smart för. Och för rädd.

Fast kanske inte smart eller rädd nog.

Han skulle få en anmärkning.

Eller kanske skulle han få *fem* anmärkningar, som sedan skulle registreras i hans personakt, en prick som skulle smutsa ner hans sjuttonåriga tjänstgöring på myndigheten. Kanske hade de sett dressingfläcken. Arbetsplatsen hade en strikt klädkod. Den fanns utförligt beskriven på sidorna 242 till 246 i *Regler och bestämmelser*, personalhandboken för de anställda

på Myndigheten ansvarig för magisk ungdom. Kanske hade någon sett fläcken och rapporterat honom? Det skulle inte förvåna Linus nämnvärt. Och hade inte folk fått sparken för lindrigare förseelser än så?

Det visste Linus att de hade.

”Ms Jenkins”, sade han, och rösten var knappt mer än en viskning. ”Vad trevligt att se er i dag.” Det var en lögn. Det var aldrig trevligt att se ms Jenkins. ”Vad kan jag hjälpa till med?”

Gunther log bredare. Rörde det sig kanske om *tio* anmärkningar? Dressingen var trots allt orange. Han skulle inte behöva någon låda att packa i. Det enda här som tillhörde honom var kläderna på kroppen och musmattan med en bleknad bild av en vit sandstrand och det blåaste havet i världen. Ovanför bilden stod det: *Önskar du inte att du var här?*

Jo. Dagligen.

Ms Jenkins verkade inte benägen att besvara Linus hälsning. ”Vad har du gjort?” röt hon och ögonbrynen sköt upp mot hårfästet – något som borde ha varit fysiskt omöjligt.

Linus svalde hårt. ”Jag ber så mycket om ursäkt, men jag förstår inte vad ni menar.”

”Det har jag svårt att tro.”

”Åh. Jag... Förlåt?”

Gunther antecknade något på skrivplattan. Förmodligen gav han Linus ännu en anmärkning för de omisskännliga svettfläckarna under armarna. Han kunde inte göra något åt dem nu.

Ms Jenkins såg inte ut att godta ursäkten. ”*Något* måste du ha gjort.” Hon tänkte inte ge sig. Kanske borde han bara berätta om dressingfläcken. Rycka av plåstret. Bättre att få det överstökat än att dra ut på det.

”Jo. Det är så att jag försöker äta lite nyttigare, förstår ni. Ett slags diet, om man så vill.”

Ms Jenkins ögon smalnade. ”En diet?”

Linus nickade stelt. ”Läkarens ordination.”